

EL PUNT BARCELONA MARESME		Tirada: 5.602	Secció: Contraportada	
		Difusió: 4.614	Espacio (Cm ₂): 469	
		(O.J.D)	Ocupació (%): 57%	
		Audiència: 16.149	Valor (Ptas.): 4.257	
Cataluña	General		Valor (Euros): 25,59	
Diaria		08/11/2003	Pàgina: 48	Imagen: Si

l'entrevista | EDUARD BATLLE

«Para't, escolta't i tria la vida que vols»

Barcelona

● Per què aquest tipus de llibre?

—«Perquè vivia en un conflicte. I ara sé que no puc viure si primer no sóc honest amb mi mateix.»

—Això passa a molta gent.

—«Cada cop més. Puc fer un seminari de formació sobre estratègia empresarial, però quan comences a anar amb el pit descobert comproves que no té sentit parlar de lideratge empresarial si no som capaços de liderar-nos a nosaltres mateixos.»

—Quina paradoxa.

—«Se'ns ensenya a pensar en productes, en serveis, a planificar projectes, però no se'ns ensenya a pensar en la pròpia vida.»

—Després anem com anem.

—«Hem de trencar el tòpic que demanar és de febles. Doncs, o tres! Si tu no estàs bé o no et sents bé, planteja't d'anar a veure un psicoterapeuta. Però això no ha de ser una moda, perquè si no ens equivoquem.»

—Alternativa?

—«Tot el que és mediterrani. Les xarxes d'afecte, el diàleg, una tertúlia... Però calen més xarxes d'afecte, illes de sentit, espai per trobar-se... i després sortir d'aquest sistema pervers i absurd en el qual la gent aporta un munt d'hores teòriques a la feina quan, en realitat, dedicant-hi menys temps i amb més eficiència podríem fer exactament el mateix.»

—També hi ha la por del fracàs.

—«Oi tant. La por de ser rebutjat, de no ser entès, el sentiment d'impotència, d'exclusió...»

—Abans del llibre, que no se sentia valorat?

—«No. Mira què diu l'estudi de l'OMS, que la prevalença de la depressió augmentarà un 50% els pròxims 25 anys, que les urgències psiquiàtriques s'han duplicat els darrers deu anys... I això té tres motius: l'angoixa, la solitud i la pressió social.»

—Per tant?

—«En segons quins entorns de treball,

ÀLEX ROVIRA

Economista i consultor. Publica l'assaig «La brújula interior», un viatge cap a l'interior d'un mateix

Aquest llibre va ser fruit d'un procés d'un economista que passava per un mal moment en la seva vida personal. Necessitava autoanalitzar-se després d'una petita depressió i una pneumònia. La pregunta era: «Quin sentit té el que estic fent?» Primer va contactar amb ell, després amb la família i ara és feliç. /J.L.

si estàs molt pressionat, per més que donis el màxim de tu mateix, no deixes de ser res més que un objecte que forma part d'un sistema que produeix.»

—Calen més i millors estímuls?

—«Sens dubte. I si no els reps, és quan t'has de plantejar si la vida que estàs vivint és la que tu vols viure, no? I quan algú diu prou amb la veu alçada, veus que les reaccions són: 'Ei! Que jo estic amb tu'.»

—Però per a les empreses...

—«Cada vegada conec més gent que posa els pebrots sobre la taula i diu: 'Mira, aquesta és la vida que vull viure.' I veus que ho fa encantat, que redueix el ritme de vida, que renuncia a un millor estatus, però el més important és que després el veus feliç. És qüestió de dir: 'Para't un moment, escolta't i pensa cap on vols anar i quina vida vols'.»

—Què li va fer obrir els ulls?

—«La mort d'un amic, en Josep Malts de Girona, per un atac de cor als 38 anys. Treballava molt i vivia molt intensament, però no va rebre un avís que li permetés frenar a temps.»

—I dedica el text als seus fills.

—«És perquè la Laia i en Pol han estat els grans mestres! Perquè veient-los a ells, penses: 'Si jo no el contamino, ell podrà triar amb més llibertat de la que jo he triat.' Potser és massa utòpic el que dic, però ells recolliran el fruits que nosaltres els deixem.»

—Sí, però és real.

—«Però si renunciem a la utopia, què ens queda? Bush, Aznar, el pensament monolític i preestablert, la dinàmica del sistema... Si no tenim el coratge i l'honestat de repensar-nos a nosaltres mateixos i de dir-nos: 'Per què vivim?' Si no ens ho plantejem, el dia a dia està buit de contingut. I les grans coses a la vida s'han fet per utopia i per un gran anhel d'autorealització.»

—Què l'ha impressionat més?

—«Que la Laia, un dia esmorçant, em va dir: 'Pare, per què treballes tant?' 'Perquè necessitem els diners.' I em va replicar: 'Si vols te'ls deixo, perquè jo voldria veure't més sovint.' Vaig aterrar a la vida de cop.»